DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

10. juni 1999 *

I sag C-334/97,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alberto Dal Ferro, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Comune di Montorio al Vomano ved sin legalrepræsentant pro tempore ved advokat Paolo Scarpantoni, Teramo,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i medfør af EF-traktatens artikel 181 (nu artikel 238 EF) med påstand dels om tilbagebetaling af forudbetalte beløb fra Kommissionen til sagsøgte i forbindelse med to kontrakter vedrørende gennemførelse af et

* Processprog: italiensk.

demonstrationsprojekt på området for udnyttelse af alternative energikilder, dels om domfældelse af sagsøgte til at betale Kommissionen erstatning for lidt tab,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida og C. Gulmann (refererende dommer),

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 4. februar 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. september 1997 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af en voldgiftsklausul efter EF-traktatens artikel 181 (nu artikel 238 EF) anlagt sag mod Montorio al Vomano kommune (herefter »Montorio«) med påstand dels om tilbagebetaling

af et samlet beløb på 613 600 000 ITL, som Kommissionen havde forudbetalt til Montorio i forbindelse med to kontrakter vedrørende planlægning og iværksættelse af et integreret system med en vind- og dieseldel samt et hydroelektrisk kraftværk, forhøjet med renter på i alt 894 557 399 ITL tillige med renter fra den 31. august 1997 indtil endelig betaling, dels om domfældelse af Montorio til at betale Kommissionen erstatning på 50 000 000 ITL for lidt tab.

2 Den 28. juli 1986 indgik Det Europæiske Økonomiske Fællesskab ved Kommissionen to kontrakter med numrene WE 147-85 og HY 149-85 med Montorio (herefter »kontrakt 147« og »kontrakt 149«).

3 Disse to kontrakter, hvis formål var planlægning og iværksættelse af et integreret system med en vind- og dieseldel (kontrakt 147) samt et hydroelektrisk kraftværk (kontrakt 149) blev indgået inden for rammerne af den økonomiske støtte til demonstrationsprojekter, der var bevilget af Kommissionen ved en afgørelse af 8. november 1985 på området for udnyttelse af alternative energikilder, jf. Rådets forordning (EØF) nr. 1972/83 af 11. juli 1983 om ydelse af finansiel støtte til demonstrationsprojekter inden for udnyttelse af alternative energikilder, energibesparelser og erstatning af kulbrinter (EFT L 195, s. 6).

4 I henhold til artikel 13 i kontrakt 147 og 149 havde parterne aftalt, at »eventuelle tvister vedrørende kontraktens gyldighed, fortolkning og opfyldelse skal indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol«.

5 I henhold til kontrakternes artikel 14 »finder italiensk ret anvendelse« på dem.

Kontrakt 147

6 Det af kontrakten omfattede anlæg skulle dække energibehovet for et projekt til udvikling af et turistcentrum og af beboelsesenheder i Cusciano (en lille landsby i Montorio kommune).

7 I medfør af artikel 2 og bilag I, del A, punkt 2.1, i kontrakt 147 skulle opførelsen af anlægget med vind- og dieselsystemet, der var påbegyndt den 8. april 1986, afsluttes den 30. november 1988.

8 Ifølge artikel 4.1 i kontrakt 147 overtog Montorio det tekniske og økonomiske ansvar for det af kontraktens bilag I omfattede arbejde. I medfør af artikel 4.3 forpligtede kommunen sig til inden for en frist på tre måneder efter kontraktens undertegnelse, og herefter halvårligt, at forelægge en rapport vedrørende arbejdets forløb og en oversigt over de afholdte udgifter. Ifølge artikel 4.4 skulle Montorio omgående underrette Kommissionen med alle nyttige klarlæggelser om enhver begivenhed, som kunne bringe kontraktens behørige opfyldelse i fare. Desuden forpligtede kommunen sig til efter artikel 4.5.1 uopholdeligt at tilstille Kommissionen enhver oplysning, denne måtte ønske vedrørende gennemførelsen af arbejdsplanen. Ifølge artikel 4.5.2 var Montorio pligtig at tilstille Kommissionen de dokumenter af teknisk og økonomisk art, der var nødvendige for at tage stilling til gennemførelsen af arbejdsplanen.

9 I kontraktens artikel 8 bestemtes følgende: »Kommissionen kan uden videre ophæve kontrakten, såfremt medkontrahenten ikke overholder en af de forpligtelser, der påhviler ham i henhold til kontrakten, navnlig bestemmelserne om fristerne for fremlæggelse af de i artikel 4.3 omhandlede rapporter. Ophævelsen får virkning ved meddelelse herom, fremsendt ved rekommanderet skrivelse med modtagelsesbevis, medmindre forpligtelsen opfyldes senest en måned herefter... I tilfælde af ophævelse skal medkontrahenten øjeblikkeligt tilbagebetale de beløb, der er udbetalt i form af økonomisk støtte, til Kommissionen, med rente fra det tidspunkt, hvor det pågældende beløb blev betalt. Den rentesats, der finder anvendelse, er den, Den Europæiske Investeringsbank anvendte på den dato, hvor Kommissionen traf beslutningen om at yde den økonomiske støtte til projektet.«

10 Den 20. august 1986 udbetalte Kommissionen Montorio et forskud på 246 000 000 ITL.

11 I januar og september 1987 opfordrede Kommissionen skriftligt Montorio til at rette sig efter kravene om forelæggelse af rapporter i artikel 4.3 i kontrakt 147.

12 Ved skrivelse af 3. november 1987 imødekom Kommissionen Montorio's ansøgning om forlængelse af opførelsestiden indtil den 31. maj 1989.

13 I 1987 og 1988 udbetalte Kommissionen Montorio et samlet beløb på 209 200 000 ITL i tre rater.

14 I november 1988 og i marts 1989 fandt Kommissionen at måtte fremsætte påmindelse til Montorio om forpligtelserne ifølge artikel 4.3 i kontrakt 147.

15 Ved skrivelse af 18. september 1991 oplyste Montorio over for Kommissionen, at turistcentret og boligbebyggelsen i Cusciano ikke ville blive gennemført som oprindeligt planlagt, og at det derfor var nødvendigt at foretage en ændring af det oprindelige projekt, hvilken ændring gik ud på at installere en vinddreven generator tilsluttet det elektriske system, hvorfra energien distribueredes til hele kommunen. Montorio skønnede, at arbejdet ville blive afsluttet den 31. december 1992. Kommunen garanterede, at der ville være økonomisk dækning for det projekt, som ikke var sikret af Det Europæiske Fællesskab.

16 Ved skrivelse af 20. december 1991 krævede Kommissionen en kopi af den formelle beslutning, der var truffet af kommunens kompetente myndigheder

vedrørende finansieringen af det ændrede produkt, samt af tilladelsen til at slutte turbinen til det elektriske system. Montorio svarede den 8. januar 1992.

17 Efter en inspektion på stedet i marts 1992 anmodede Kommissionen, ved skrivelse af 25. august 1992, Montorio om blandt andet at fremlægge følgende dokumenter, nemlig

— regionen Abruzzernes skriftlige tilsagn med oplysning om størrelsen af regionens økonomiske tilskud til det nye projekt og datoen for udbetaling af tilskuddet

— en analyse af finansieringen af projektets totalpris og

— en ny arbejdsplan med klare angivelser af, hvorledes projektet skulle gennemføres.

Kommissionen præciserede, at den ville påberåbe sig artikel 8 i kontrakt 147, såfremt disse dokumenter ikke kom frem til den inden den 30. september 1992.

18 Den 13. oktober 1992 svarede Montorio og anmodede herved faktisk om en ny forlængelse. Ved to skrivelser af 29. oktober 1992 oplyste den over for Kommissionen, at kommunens forsinkelser med gennemførelsen af ingeniørarbejdet vedrørende projektet efter kontrakten skyldtes »administrativ langsommelighed i de for miljøtilladelserne kompetente organer« og oplyste, at regionen Abruzzernes myndigheder endnu ikke havde truffet afgørelse vedrørende bevilling af den anden rate af den finansiering, der var forudset i regionens dekret nr. 1550 af 4. december 1986. I en af skrivelserne præciserede det, at den

nye arbejdsplan, der gav klare oplysninger om arbejdets udvikling, var vedlagt som bilag.

19 Den 30. november 1992 ophævede Kommissionen kontrakten med den begrundelse, at de af den i skrivelsen af 25. august 1992 krævede dokumenter ikke var kommet frem til den. Som følge af denne ophævelse krævede Kommissionen den 19. december 1995 og den 24. januar 1996 tilbagebetaling af de udbetalte beløb. Montorio foretog ikke nogen tilbagebetaling.

Kontrakt 149

20 I medfør af artikel 2 og bilag I, afdeling A, punkt 2.2, i kontrakt 149 skulle man senest i maj 1988 afslutte det heraf omfattede arbejde, der vedrørte et hydroelektrisk anlæg på 300 kW.

21 I medfør af artikel 4.2.1 i bilag I, afdeling A, punkt 3 i kontrakt 149 overdrog Montorio selskabet Tecno Srl (herefter »Tecno«) at opføre det hydroelektriske anlæg.

22 Ifølge artikel 4.3.1 i kontrakt 149 havde Montorio pligt til at give Kommissionen underretning, såfremt det viste sig umuligt at påbegynde arbejdet, og at foreslå Kommissionen en ny dato. Desuden skulle Montorio inden for en frist af tre måneder beregnet fra datoen for kontraktens undertegnelse forelægge en midlertidig rapport vedrørende projektets forløb, og rapporten skulle være ledsaget af en oversigt over de i denne periode afholdte udgifter.

23 Artikel 4.1 og 8 i kontrakt 149 er affattet på samme måde som artikel 4.1 og 8 i kontrakt 147.

24 Den 8. august 1986 udbetalte Kommissionen Montorio 158 400 000 ITL forskudsvis.

25 Den 27. januar 1987 opfordrede Kommissionen Montorio til at overholde sine forpligtelser ifølge artikel 4.3.1 i kontrakt 149, idet kommunen ikke havde forelagt den første midlertidige rapport vedrørende arbejdets forløb, ligesom den ikke havde fremlagt en oversigt over udgifterne inden for den ved kontraktklausulen fastsatte frist. Den 3. juli 1987 tilstillede Kommissionen Montorio en ny påmindelse ved en tilsvarende meddelelse.

26 Den 8. januar 1988 pålagde Kommissionen kommunen at overholde sine forpligtelser og præciserede, at såfremt kommunen afviste at efterkomme forpligtelserne, ville den kunne ophæve kontrakten i medfør af dennes artikel 8.

27 Montorio reagerede ikke på disse opfordringer og påmindelser, hvorfor Kommissionen den 16. marts 1988 tilstillede den en skrivelse med ophævelse af kontrakten samt om, at man krævede tilbagebetaling af den økonomiske støtte på 158 400 000 ITL, som kommunen havde modtaget, forhøjet med påløbne renter. Montorio har ikke tilbagebetalt de krævede beløb.

Ophævelsen af kontrakterne

Kontrakt 147

28 Kommissionen har blandt andet gjort gældende, at den — efter i flere omgange at have forlænget Montorio's frist til at opfylde sine kontraktlige forpligtelser — ved skrivelse af 25. august 1992 havde opfordret Montorio til senest den 30. september 1992 at tilstille den visse dokumenter, navnlig dem, som omtales i præmis 17 i nærværende dom. Kravet om forelæggelse af disse dokumenter havde hjemmel i kontraktens artikel 4.4, 4.5.1 og 4.5.2. Kommissionen gør gældende, at den, da Montorio ikke har tilstillet den de pågældende dokumenter, ved skrivelse af 30. november 1992 meddelte Montorio, at den ville ophæve kontrakt 147 i medfør af dennes artikel 8.

29 Ifølge Montorio er Kommissionen afskåret fra at ophæve kontrakten på grundlag af den italienske civillovbogs artikel 1453, hvorved Montorio i første række gør gældende, at Kommissionen burde have opfordret kommunalforvaltningen til at lade det pågældende anlæg opføre og med henblik herpå fastsætte en frist, hvis udløb ville have haft en ophævelsesvirkning. Kommunen gør herefter gældende, at den var berettiget til at formode, at Kommissionen var rede til at afvente udfaldet af den retssag, den førte mod Tecno, samt den nye afgørelse fra regionen Abruzzerne vedrørende arbejdets finansiering på grund af, at der næsten var forløbet ti år, før Kommissionen tog egnede skridt til at søge sanktion for den manglende overholdelse af den nævnte frist for arbejdets færdiggørelse.

30 Endelig har Montorio gjort gældende, at den udtrykkelige ophævelsesklausul i kontraktens artikel 8 ikke kan finde anvendelse af følgende grunde:

— Varselsskrivelsen blev ikke fremsendt ved rekommanderet brev med modtagelsesbevis.

— Kommissionen fremsatte fortsat krav om fremlæggelse af rapporterne selv efter fristens udløb, hvormed den må antages at have givet afkald på den udtrykkelige ophævelsesklausul.

— Kommunen fremsendte de krævede dokumenter den 29. oktober 1992 og opfyldte således sin kontraktlige forpligtelse.

31 Vedrørende Montorio's formalitetsindsigelse om, at Kommissionen ikke kunne ophæve kontrakten, må det anføres, at Kommissionens ophævelse ikke, modsat Montorio's opfattelse, er et krav om ophævelse ad rettens vej på grund af misligholdelse, jf. herved den italienske civillovbogs artikel 1453, men et krav om, at det fastslås, at Kommissionens ophævelse af kontrakten kunne ske uden videre i medfør af ophævelsesklausulen i kontraktens artikel 8, hvis almindelige indhold er omfattet af den italienske civillovbogs artikel 1456.

32 Under alle omstændigheder er de to grunde, Montorio har anført til støtte for formalitetsindsigelsen, uden betydning. For det første er den omstændighed, at Kommissionen ikke opfordrede Montorio til specifikt at opfylde sin kontraktlige forpligtelse til at opføre de pågældende anlæg og ikke med henblik herpå fastsatte en frist, hvis udløb ville have medført ophævelse, ikke i sig selv af en sådan karakter, at sagen må afvises. Ifølge artikel 8 i kontrakt 147 er misligholdelse af andre kontraktforpligtelser end den, som anføres af Montorio, også egnet til at medføre ophævelse uden videre. Hvad for det andet angår den begrundelse, som skal ligge i krænkelsen af Montorio's berettigede forventning, må det fastslås, at selv om det måtte antages, at en sag kan afvises med den begrundelse, at den kan krænke sagsøgtes berettigede forventning, udelukker de i sagen oplyste faktiske omstændigheder, såsom de, der navnlig nævnes i denne doms præmis 17, 18 og 19, at Kommissionen hos Montorio kunne fremkalde en berettiget forventning således forstået, at den ikke ville tage retslige skridt inden afgørelsen af det misligholdelsessøgsmål, den havde indledt mod Tecno, og inden der blev truffet en ny beslutning fra regionen Abruzzerne vedrørende arbejdets finansiering.

33 Herefter kan formalitetsindsigelsen ikke tages til følge.

34 Hvad angår Montorio's andre anbringender må der for det første lægges vægt på, at Kommissionen i modsætning til, hvad kommunen har hævdet, har fremlagt en kopi af modtagelsesbeviset for skrivelsen af 25. august 1992. Desuden besvarede Montorio skrivelsen den 13. oktober 1992, således at den ikke kan hævde, at den ikke har modtaget det.

35 For det andet er der ikke tilført sagens akter bevis for Montorio's påstande om, at Kommissionen fortsat afkrævede den rapporterne, selv efter udløbet af den frist, der var fastlagt i pålægget af 25. august 1992.

36 For det tredje må det tillægges betydning, at Kommissionen hævder ikke at have modtaget dokumenter, som omtales i denne doms præmis 17, og at Montorio ikke har bevist, at man rent faktisk har tilstillet Kommissionen dem.

37 I den forbindelse må det fastslås, at Montorio ikke har bestridt at have haft pligt til at fremsende de nævnte dokumenter til Kommissionen og ikke har fremsat indsigelse mod anvendeligheden af ophævelsesklausulen i artikel 8 i kontrakt 147 i tilfælde af, at forpligtelsen ikke blev overholdt. Det fremgår således, at denne forpligtelse af kontraktparterne blev anset for en væsentlig kontraktmæssig pligt, hvis misligholdelse var egnet til uden videre at medføre ophævelse af kontrakten.

38 Da det er godtgjort, at Montorio ikke har opfyldt den pågældende forpligtelse, er Kommissionens ophævelse på grundlag af den nævnte ophævelsesklausul, meddelt Montorio ved skrivelse af 30. november 1992, følgelig faktisk og retligt begrundet.

Kontrakt 149

39 Kommissionen har anført, at Montorio i medfør af artikel 4.3.1 i kontrakt 149 var pligtig, inden for en frist på tre måneder regnet fra kontraktens undertegnelse, at tilstille den en foreløbig rapport om, hvor langt man var kommet ifølge den arbejdsplan, der nævnes i bilag I til kontrakten, ledsaget af en oversigt over de i samme periode afholdte udgifter. På trods af flere skrivelser til Montorio med opfordring om at forelægge Kommissionen disse dokumenter, samt på trods af et egentligt pålæg herom, reagerede kommunen dog ikke. Kommissionen oplyser, at den derfor meddelte Montorio, at den ville ophæve kontrakten. Meddelelsen blev afsendt ved rekommanderet brev af 16. marts 1988.

40 I duplikken har Montorio gjort gældende, at sidstnævnte skrivelse aldrig er kommet frem til den, således at Kommissionens ophævelse af kontrakten ikke fandt sted i 1988, men først på det tidspunkt, da Kommissionen anlagde sag.

41 Som generaladvokaten har bemærket i punkt 22 i forslaget til afgørelse, må dette anbringende åbenbart afvises fra påkendelse. Artikel 42, stk. 2, i Domstolens procesreglement udelukker fremsættelse af nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Dette ses dog ikke at være tilfældet i sagen.

42 I øvrigt har Montorio ikke bestridt, at betingelserne for at ophæve kontrakten var opfyldt. Herved fremgår det af sagen, at Kommissionens ophævelse på grundlag af ophævelsesklausulen i artikel 8 i kontrakt 149, sammenholdt med artikel 4.3.1, og meddelt Montorio ved rekommanderet brev af 16. marts 1988, faktisk og retligt er begrundet.

Tilbagebetalingen af tilskud

43 Det fremgår af artikel 8, stk. 3, i kontrakt 147 og 149, at Montorio i tilfælde af anvendelse af ophævelsesklausulen er pligtig omgående at tilbagebetale Kommissionen de forskudsvis udbetalte beløb. Der er i sagen enighed om, at det samlede beløb af forskuddene andrager 613 600 000 ITL.

Rentepåstanden

44 Ifølge Montorio er klausulen i artikel 8, stk. 3, i kontrakt 147 og 149, en nullitet, idet den bestemmer, at den gældende rentesats er den, der anvendes af Den Europæiske Investeringsbank på det tidspunkt, hvor Kommissionen gav tilsagn om den økonomiske støtte til projektet. Montorio gør herved gældende, at borgmesteren, da han specifikt godkendte artikel 8 i kontrakterne, i overensstemmelse med den italienske civillovbogs artikel 1341 og 1342 accepterede betingelserne for, hvornår kontrakten kunne ophæves, men at denne accept ikke omfattede punktet om den gældende rentesats. Montorio gør ligeledes gældende, at de skyldige renter, nemlig renterne efter loven, ifølge artikel 8 først begynder at løbe fra tidspunktet for ophævelsen af kontrakten, og ikke fra det tidspunkt, hvor de forskellige beløb er blevet modtaget.

45 I duplikken har Montorio desuden anført, at kontraktklausulen, med kravet om en højere rentesats end den efter loven gældende rentesats, er ulovlig på grund af, at den effektive rentesats ikke var angivet, og at den stærkeste kontraktpart har pligt til at meddele den anden part i kontrakten samtlige nyttige oplysninger.

46 Det sidstnævnte anbringende må afvises af samme grund som dem, der nævnes i præmis 41 i denne dom.

47 Vedrørende Montorio's indsigelse må det fastslås, at det — selv om det må antages, at en bestemmelse om fastsættelse af rentesatsen, således som den i sagen foreliggende, er en så byrdefuld klausul, at den særskilt skal godkendes, jf. herved den italienske civillovbogs artikel 1341, stk. 2, at artikel 8 i kontrakt 147 og 149, og således klausulen, der fastsætter den aftalte rentesats, blev udtrykkeligt godkendt af Montorio's borgmester den 25. juli 1986. Følgelig må denne indsigelse forkastes.

48 Da Montorio ikke har anfægtet, at satsen på 14,2 %, som angives af Kommissionen som den, der anvendtes af Den Europæiske Investeringsbank på det tidspunkt, på hvilket der blev truffet afgørelse om at yde økonomisk støtte til projektet, må denne sats lægges til grund for beregningen af renten af de af Kommissionen forskudsvis udbetalte beløb.

49 Montorio's anbringende vedrørende det tidspunkt, fra hvilket renterne begynder at løbe, må også forkastes. Det fremgår således klart af artikel 8, stk. 3, i kontrakt 147 og 149, at dette tidspunkt er det, på hvilket de udbetalte forskud modtages.

50 Hvad angår kontrakt 147 gør Kommissionen gældende, at renterne skyldes henholdsvis fra den 1. december 1986 for så vidt angår forskuddet på 246 000 000 ITL, fra den 1. marts 1988 for så vidt angår forskuddet på 49 200 000 ITL, fra den 1. juni 1988 for så vidt angår tredje forskud på 110 800 000 ITL og fra den 1. august 1988 for så vidt angår fjerde og sidste forskud på 49 200 000 ITL. Om kontrakt 149 hævder Kommissionen, at de skyldige renter af forskuddet på 158 400 000 ITL begyndte at løbe fra den 1. november 1986.

51 Da der i sagen intet er oplyst, der kan rejse tvivl om disse tidspunkter og disse beløb, må der gives Kommissionen medhold vedrørende renteberegningen.

Erstatningspåstanden

52 Med henvisning til den italienske civillovbogs artikel 1453 har Kommissionen endvidere nedlagt påstand om, at Montorio tilpligtes at betale 50 000 000 ITL i erstatning for den skade, Kommissionen har lidt som følge af misligholdelse af kontrakten, og som nærmere består i, at der har været tale om spild af personaleressourcer, og at institutionens omdømme er blevet krænket.

53 Hvad angår det angivelige spild af Kommissionens personaleressourcer må det bemærkes, at vedrørende tidsrummet inden kontraktophævelsen gav bestemmelserne i kontrakternes artikel 4.3, jf. artikel 8, Kommissionen mulighed for rettidigt at drage konsekvenserne af medkontrahentens manglende overholdelse af de indgåede forpligtelser og førtidigt og ensidigt at bringe kontraktforholdet til ophør. Kommissionen henviser i øvrigt selv til, at den som udtryk for velvilje over for Montorio samtykkede i at forlænge fristerne for at give kommunen mulighed for faktisk at opfylde sine kontraktmæssige forpligtelser. Under disse omstændigheder findes Kommissionen ikke at kunne forvente af sagsøgte, at denne påtager sig ansvaret for en skade, der er en følge af Kommissionens egne beslutninger eller passivitet.

54 Hvad angår tidsrummet efter kontraktophævelsen må det også bemærkes, at de udgifter, parterne har afholdt under retssagen, ikke som sådanne under nogen omstændigheder kan betragtes som et særligt tab i forhold til sagsomkostningerne.

55 Hvad angår den anden del af det af Kommissionen påberåbte tab, der skal følge af, at dens omdømme er blevet krænket, har den ikke ført et præcist og tilstrækkeligt bevis for, at den faktisk har lidt en sådan skade.

56 Montorio bør herefter frifindes for Kommissionens erstatningspåstand.

Sagens omkostninger

57 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Montorio tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges kommunen at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Montorio al Vomano kommune dømmes til på grundlag af kontrakterne WE 147-85 og HY 149-85 at betale Kommissionen:**

— **246 000 000 ITL med renter 14,2 % fra den 1. december 1986 til betaling sker**

— **49 200 000 ITL med renter 14,2 % fra den 1. marts 1988 til betaling sker**

— 110 800 000 ITL med renter 14,2 % fra den 1. juni 1988 til betaling sker

— 49 200 000 ITL med renter 14,2 % fra den 1. august 1988 til betaling sker

— 158 400 000 ITL med renter 14,2 % fra den 1. november 1986 til betaling sker.

2) I øvrigt frifindes Montorio al Vomano kommune.

3) Montorio al Vomano kommune betaler sagens omkostninger.

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juni 1999.

R. Grass

Justitssekretær

J.-P. Puissochet

Formand for Tredje Afdeling